

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽ/15/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010098
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010098.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5/B, 821 08 Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky, so sídlom Palisády 36, 811 06 Bratislava, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/61/2015 zo dňa 27. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zo dňa 27. októbra 2015, č. RP/61/2015 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/61/2015 zo dňa 27.10.2015, Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „odporkyňa“ alebo „Rada“), vydaným v správnom konaní č. 638/SKO/2014, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/, zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii), postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodla tak, že navrhovateľovi uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona pokutu určenú podľa § 67 ods. 9 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 2.000 € za porušenie povinností ustanovených v § 15a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Sankcia bola uložená za porušenie nasledujúcej povinnosti:

Povinnosti ustanovenej v § 15a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v dňoch 3.6.2015 v čase od cca 10:01 hod. do cca 10:30 hod., 4.6.2015 v čase od cca 14:13 hod. do cca 14:42 hod., 5.6.2015 v čase od cca 9:18 hod. do cca 9:47 hod., 8.6.2015 v čase od cca 9:40 hod. do cca 10:09 hod., 8.6.2015 v čase od cca 14:07 hod. do cca 14:17 hod. vysielal programovú službu s označením ŤUKI bez právoplatne udelenej licencie.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, zároveň je nedostatočné na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V odvolaní namietal, že Rada napadnutým rozhodnutím zasiahla do základných práv navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, garantované Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 46 ods. 1 a ods. 2; článku 50 ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článku 6 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru. Podľa jeho názoru nie je povinnosťou navrhovateľa, aby v správnom konaní, ktoré sa proti nemu vedie predkladal akékoľvek dôkazy na svoju nevinu, nakoľko v súlade s Princípom 7 Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91) 1 k administratívnym sankciám z 13.02.1991, v správnom trestaní dôkazné bremeno zaťažuje správny orgán. Aplikujúc uvedené bola Rada v správnom konaní povinná preukázať, že podľa ustanovenia § 15a došlo k vysielaniu bez udelenej licencie a tohto konania sa dopustil navrhovateľ. Rada bez dôvodných pochybností nepreukázala ani jednu z vyššie uvedených skutočností a preto napadnuté rozhodnutie je založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a zasahuje do Ústavou SR a Dohovorom garantovaných práv navrhovateľa.

V odvolaní ďalej poukázal na to, že nie je držiteľom tzv. analógovej licencie na vysielanie, ale naopak už len digitálnej licencie na vysielanie televíznych programových služieb, nakoľko došlo k završeniu procesu digitalizácie televízneho a rozhlasového vysielania. Ak by Radou posudzovaný komunikát bol „vysielaním“ v zmysle príslušných právnych predpisov, musel by z technického hľadiska zanechať digitálnu stopu, ktorej existencia a obsah sú preukázateľné. Zo skutkového stavu veci vyplýva, že Rada nijakým spôsobom neskúmala a ani nezabezpečila žiadne dôkazy na preukázanie skutočností, či sporný komunikát bol v skutočnosti vysielaním a ak áno, aký bol jeho obsah a kto bol jeho pôvodcom. Nakoľko Rada žiadne iné dôkazy pre rozhodnutie nezískala ani neskúmala, jej záver o porušení povinnosti zo strany navrhovateľa je predčasný a vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu a neunesenia dôkazného bremena.

Rada bola ako správny orgán povinná informovať navrhovateľa o všetkých podkladoch, ktoré tvoria podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia a bola povinná dať navrhovateľovi možnosť, aby sa k všetkým podkladom vyjadril. Postup Rady bol nezákonný, nakoľko odňal navrhovateľovi základné právo na spravodlivé súdne konanie, najmä právo byť bez meškania oboznámený s činom, ktorý sa mu kladie za vinu a podkladmi, ktoré tvoria podklad pre vydanie rozhodnutia. Rada nezabezpečila žiaden dôkaz a ani neskúmala akým spôsobom sa obsah sporného komunikátu dostal od jeho pôvodcu k prevádzkovateľovi retransmisie, kto bol pôvodcom obsahu sporného komunikátu a či práve prevádzkovateľ retransmisie nie je pôvodcom obsahu sporného komunikátu a teda sám porušil povinnosť podľa ustanovenia § 15a ods. 2 zákona o vysielaní.

V zmysle uvedených skutočností navrhovateľ uviedol, že Rada neunesla svoje dôkazné bremeno a na základe vykonaného dokazovania bez dôvodných pochybností nepreukázala, že obsah sporného komunikátu bol šírený vysielaním; zasiahla do práv navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie a prezumpciu nevinu; napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu a zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov a spisy správneho orgánu nie sú úplné, preto je potrebné napadnuté rozhodnutia zrušiť.

Na záver odvolania navrhovateľ uviedol, že dospel k záveru, že zo skutkového stavu zisteného Radou vyplýva, že porušenia povinnosti sa mala dopustiť spoločnosť D. (prevádzkovateľ retransmisie), a navrhovateľovi preto nie je zrejmé, z akého dôvodu Rada voči nej nezačala správne konanie, ale naopak uložila sankciu navrhovateľovi.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa žiadala napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasila s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a zastávala názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Rozhodnutie je riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Tvrdila, že v predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnala s argumentmi navrhovateľa, napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jej postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vo vyjadrení poukázala na to, že argumentácia navrhovateľa je značne zavádzajúca a je z nej zrejmé nepochopenie základného princípu retransmisie. Uviedla, že už zo samotnej definície retransmisie je očividné, že retransmitovať možno iba samotné vysielanie. Pokiaľ nedochádza k vysielaniu, nemôže dôjsť ani k retransmisii programovej služby. Spoločnosť D., ako prevádzkovateľ retransmisie jednoznačne poskytovala v rámci svojej programovej ponuky aj programovú službu s názvom ŤUKI. Na to, aby ju mohla poskytovať, muselo dochádzať k jej vysielaniu. Z tohto dôvodu nebolo potrebné žiadať spoločnosť P. o vyjadrenie, či takáto programová služba vysielala, nakoľko táto skutočnosť bola jednoznačne preukázaná. Zároveň uviedla, že nie je pravdou, že navrhovateľ alebo aj ostatní komerční vysielatelia sú držiteľmi licencie na digitálne vysielanie, nakoľko tak navrhovateľ, ako aj iní komerční vysielatelia sú stále držiteľmi aj licencií na analógové vysielanie. Táto skutočnosť je zrejmá aj zo zoznamu televíznych vysielateľov, ktorý je uvedený na webovej stránke Rady v časti Regulované subjekty. Nie je pravdou ani tvrdenie navrhovateľa, že jediným podkladom pre rozhodnutie Rady bol prepis/popis skutkového stavu. Táto skutočnosť je jednoznačne zrejmá aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom Rada v úvodnej procesnej časti uvádza, že spolu s oznámením o začatí správneho konania bol navrhovateľovi zaslaný aj záznam, ktorý Rada vyhotovila vo svojom sídle a zápisnica z tohto úkonu. Tento záznam a zápisnica o jeho vykonaní tvorili tiež podklady pre rozhodnutie, pričom táto skutočnosť bola uvedená už v oznámení o začatí správneho konania. Poukázala na to, že o absurdnosti celej situácie svedčí aj fakt, že samotný navrhovateľ verejnosť informoval o spustení novej televíznej programovej služby pre deti a táto informácia bola verejne dostupná.

Rada sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyrovnala so všetkými definičnými kritériami vysielania a televíznej programovej služby a bez akýchkoľvek pochybností ustálila, že sa v predmetnom prípade jednalo o vysielanie. Taktiež uviedla, že spoločnosť D. nemohla porušiť povinnosť ustanovenú v § 15a ods. 2 zákona o vysielaní, nakoľko tejto spoločnosti Rada udelila registráciu na retransmisiu, na základe ktorej ju táto spoločnosť aj poskytuje. Na základe uvedeného Rada jednoznačne dospela k záveru, že navrhovateľ vysielal programovú službu Ťuki bez právoplatne udelenej licencie.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku. Na pojednávaní súdu dňa 28.11.2017 oboznámil obsah spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis č. 616/SKO/2015 a vypočul

prítomného povereného zástupcu odporkyne, ako aj právneho zástupcu navrhovateľa.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinností podľa § 15a ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii

(1) Poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

(2) Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

(3) Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

(4) Činnosť Rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „kancelária“).

Podľa § 15a ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii

Vysielanie bez udelenej licencie sa zakazuje; to sa nevzťahuje na analógové vysielanie osôb podľa § 2 ods. 3 a 4 a na analógové vysielanie vysielateľa na základe zákona a vysielanie prostredníctvom internetu.

Podľa § 64 zákona o vysielaní a retransmisii

(1) Za porušenie povinností uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinností.

(2) Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

(3) Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinností, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii

Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti

nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods.1 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku

Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupovala v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav veci, v konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a nedopustila sa takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe odvolania účastníka správneho konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň je podstatné, vyhodnotenie toho, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, spáchal správny delikt, vyhodnotiť podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté a vyhodnotiť ich vplyv na výšku zákonom predvídanej sankcie. Zo zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva objektívna zodpovednosť právnických osôb za správne delikty.

Z obsahu administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu 2.000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v

- § 15a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v dňoch 3.6.2015 v čase od cca 10:01 hod. do cca 10:30 hod., 4.6.2015 v čase od cca 14:13 hod. do cca 14:42 hod., 5.6.2015 v čase od cca 9:18 hod. do cca 9:47 hod., 8.6.2015 v čase od cca 9:40 hod. do cca 10:09 hod., 8.6.2015 v čase od cca 14:07 hod. do cca 14:17 hod. vysielal programovú službu s označením ŤUKI bez právoplatne udelenj licencie.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila" a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 09.06.2015 oznámila navrhovateľovi, že voči nemu začína správne konanie vo veci možného porušenia § 15a ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s

opísaným priebehom vysielania a súčasne ho vyzvala, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, a v tejto lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní.

Navrhovateľ sa v určenej lehote nevyjadril. Odporkyňa opätovnou výzvou na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní vyzvala navrhovateľa k podaniu stanoviska v lehote 5 dní. Výzva bola doručená právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 30.07.2015. V oboch výzvach odporkyňa poučila navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa §46 správneho poriadku.

Po prejednaní veci na rokovaní Rady pre vysielanie a retransmisiu dňa 27.10.2015 bolo jednohlasne prijaté uznesenie o preukázaní porušenia povinnosti v celom rozsahu uvedenom v Oznámení o začatí správneho konania. Následne bolo vydané napadnuté rozhodnutie odporkyne, ktoré súd preskúmava v rozsahu predložených odvolacích dôvodov.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, podľa ktorej Rada nedostatočne preukázala, že došlo k vysielaniu bez udelennej licencie a či vôbec došlo k vysielaniu, najvyšší súd uvádza, že pokiaľ bolo vysielanie retransmitované, táto skutočnosť vylučuje možnosť, že by nedošlo k samotnému vysielaniu. Navrhovateľ je držiteľom licencií č. T/39, TD/15 pre programovú službu JOJ, T/219, TD/16 pre programovú službu JOJ PLUS, TD/109 pre programovú službu WAU, TD/122 pre programovú službu SENZI a TD/144 pre programovú službu RiK. Dňa 7.5.2015 požiadal o udelenie licencie na digitálne televízne vysielanie podľa ustanovenia § 27 zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní pre programovú službu s názvom ŤUKI. V správnom konaní jeho žiadosti Rada vyhovel a na zasadnutí dňa 9.6.2015 udelila navrhovateľovi licenciu na televízne digitálne vysielanie pre danú programovú službu. Z uvedeného je teda zrejmé, že navrhovateľ spustil vysielanie programovej služby ešte pred udelením licencie a teda vysielal bez právoplatne udelennej licencie.

Vo vzťahu k všetkým odvolacím námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporkyne považuje za logické, vyplývajúce zo skutkových zistení v danej veci. Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala, že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ju viedli k záveru uvedenému v preskúvanom rozhodnutí, pričom jej záver je určitý a zrozumiteľný. Nebolo preukázané, že Rada by sa v konaní dopustila takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že procesne neúspešnej navrhovateľovi nárok na ich náhradu nepriznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.